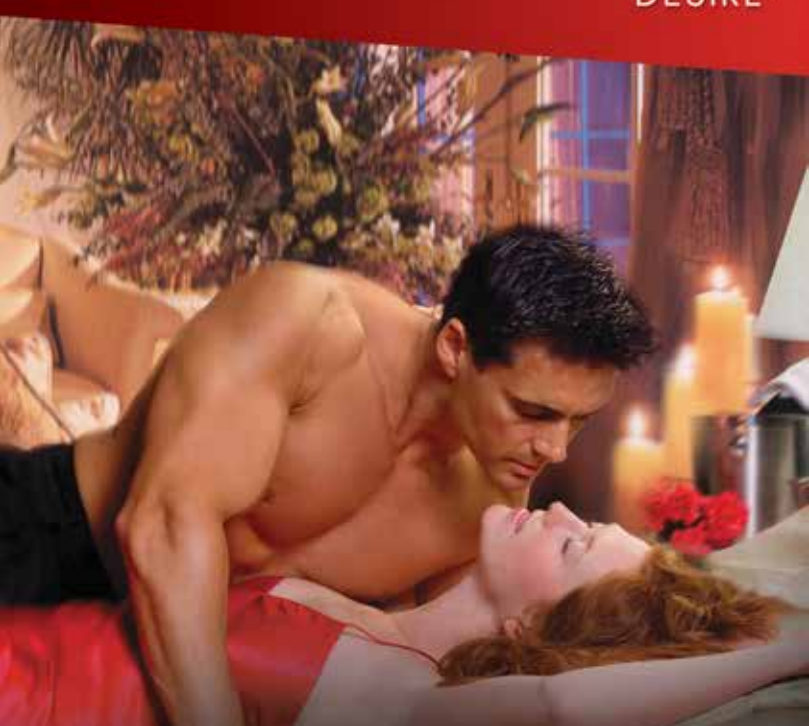
DESIRE®

Naima Simoneová

Popelka v džínsech

HARLEQUIN®

NAIMA SIMONEOVÁ

POPELKA V DŽÍNSECH

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

*přináším Vám březnové tituly a věřím, že si je krásně užijete. Vydejte se s mými hrdiny po klikaté cestě za štěstím a láskou. Tentokrát to pro ně bude složitější, protože všichni mají za sebou špatné zkušenosti z předchozích partnerství, a tak se nelze divit, že jsou vůči vztahům velmi skeptičtí, nebo je přímo ve svém životě vylučují. Ale jak již z názvu první povídky vyplývá (*Druhá šance na lásku*), opravdu všichni dostanou novou šanci, aby učinili svůj život smysluplným.*

S láskou
Váš Harlequin

Naima Simoneová

POPELKA V DŽÍNSECH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Blame It on the Billionaire

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Pavlína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2020 by Naima Simone
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5706-0 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5707-7 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5708-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Cti otce svého a matku svou.

Grayson Chandler si povzdechl. Při vší úctě k Mojžíšovi si byl docela jistý tím, že kdyby ten přísný chlapík musel sedět a poslouchat jeho matku, která by mu v jednom kuse vyčítala nedostatek smyslu pro rodinu, nedostatek loajality a nejvíc ze všeho naprostý nedostatek manželky, možná by Hospodina požádal, aby k tomuto konkrétnímu přikázání přidal nějaký poznámkový aparát s výjimkami. Třeba… Klení: vyloučeno. Nasazení náhubku: vyloučeno. Předstírání mozkové mrtvice, aby se člověk vyhnul stížnostem: v určitých případech povoleno. Graysona píchl pocit viny, ale nemohl si pomoct. Momentálně si připadal se svou matkou jako v pasti. Pitbul by proti ní neměl šanci, protože se do tématu dokázala zakousnout daleko nekompromisněji.

A to se mu zrovna moc nehodilo.

Bylo mu třicet let, byl prezidentem a generálním ředitelem korporace KayCee, jedné z globálně nejúspěšnějších startupových firem v zemi, a už dlouho předtím, než odešel z domu rodičů, nebyl žádné malé dítě, které je potřeba kontrolovat. Roky se zodpovídal jen sám sobě; nikomu nic nedlužil, nemusel nic vysvětlovat, nemusel se obhajovat.

Když na něj ale matka upřela ten svůj světle safírový pohled, cítil se zase jako malý rošťák, kterého přistihli, že si celý týden pod postelí schovává toulavého psa.

Zatraceně.

Rodičovské proslovy, to je tedy věc.

„Graysone, ta tvoje tvrdohlavost už začíná být směšná," pronesla teď matka podrážděně. Přisunula se blíž a na čele se jí objevila drobná vráska. „Už sis v tom svém malém podnikatelském dobrodružství dokázal, co umíš. Ale teď tě potřebuje tvůj otec, tvoje *rodina* tě potřebuje. Je načase přestat si hrát na generálního ředitele, vystoupit a převzít své místo v Chandler International. Je to tvoje zodpovědnost. Tvoje povinnost!"

Stiskl čelisti a zadržel slova plná vitriolu, která mu už skoro popálila hrdlo. *To tvé malé podnikatelské dobrodružství. Přestat si hrát na generálního ředitele.* Jako by to, že bez jakékoli finanční podpory starých chicagských peněz jeho rodiny dokázal prorazit, bylo nějakým ekvivalentem Monopolů. Těmi několika slovy matka odmítla a pokořila roky jeho a Gideonovy tvrdé práce, neúnavného odhodlání a nakonec i jejich zasloužený úspěch. Na takovou neúctu by od ní ale už měl být zvyklý. Na neúctu k jeho dosaženým úspěchům. K němu samému. Jeho početí bylo pro Daryla a Cherise Chandlerovy překvapením, takže od narození byl tak trochu přehlížený. Ale nějak se stalo, že si ani přesto nevypěstoval nijak zvlášť hroší kůži.

Dobře. Takže další černý puntík do kolonky *Proč Grayson není Jason Chandler.* Měl jich u matky poznamenaných spoustu. Na rozdíl od svého bratra byl podle ní vzpurný. Sobecký. A neloajální. Nezáleželo na tom, že se podílel na založení platformy, která sloužila velkým firmám a podnikatelům prostřednictvím softwaru, který dokázal zpětně vytrasovat jejich transakce. Nezáleželo na tom, že jeho podnikání bylo jedním z nejúspěšnějších startupů na finanční scéně za posledních pět let. Na ničem z toho nezáleželo, protože to nebyl Chandler International.

Zatraceně.

Grayson si zastrčil ruce do kapes smokingu

a pohlédl stranou. Pocit viny a hanby mu užíraly vnitřnosti jako velké hladové krysy. Sice tady musí přetrpět ty řeči, ale je aspoň *naživu*. Jason to říct nemůže. A protože jeho matka ztratila syna, svého oblíbeného syna, potlačil Grayson ostrou poznámku, která se mu tlačila na jazyk.

„Beru svou pozici a vlastnictví KayCee stejně vážně a zodpovědně, jako je táta bere s Chandlerem. A taky chápu své povinnosti vůči rodině. Ale jak jsem vám už oběma řekl, moje firma je můj odkaz, tak jako Chandler International je odkaz tátův."

„Graysone, nebuď schválně tak… obtížný. To přece není totéž –"

„Matko," přerušil ji chladným hlasem. „Teď není na tento rozhovor vhodná chvíle."

Otevřela ústa, ale po vteřině je zase zavřela. Ach ano. Jen potřeba zachovávat dekorum jí zabránila v tom, aby měla poslední slovo.

„Cherise, tak ráda tě zase vidím," ozval se ženský hlas.

Ten příjemný měkký hlas ho neměl tak zasáhnout, po sobě už neměl zanechat tu olejnatou pachuť znechucení. Nemusel se ani obrátit, aby jeho majitelku identifikoval, ten melodický tón, tu lehkou květinovou vůni by poznal všude.

Poznal, a pak nejraději ukřižoval.

„Adalyn," zazpívala jeho matka, přestala se mračit a s úsměvem rozpřáhla náruč pro Adalyn Hayesovou. „Vypadáš nádherně!"

Grayson ustoupil na bok a díval se na svou matku, která vřele objala jeho bývalou přítelkyni. Ženu, která se téměř stala paní Chandlerovou. Jeho manželkou. Ženu, která mu zasadila tak ničivou ránu do zad, že ještě o rok a půl později míval fantomové bolesti.

Vůbec se nezměnila. Stále byla krásná. Její oválná tvář s delikátními rysy byla doplněná zelenýma očima, plnými rty a dlouhými rovnými vlasy, které měla

černé jako havran. Nebo jako své srdce. Na sobě měla šaty v půlnoční modři, jejichž látka se leskla, jako by do nich byly všité i hvězdy. Přiléhaly k jejím malým ňadrům a vílí postavě jako druhá kůže a splývaly jí podél štíhlých boků a nohou až na zem.

Ne, ona se vůbec nezměnila. On však ano. Její krása už v něm nevzbuzovala touhu. Ty jiskry už dávno zasypal popel. Věděl, že už se nerozdmýchají.

„Graysone," zapředla Adalyn, obrátila se k němu a provlékla si paži s jeho matkou. „Netušila jsem, že budeš letos na plese. Moc ráda tě vidím."

„Dobrý večer, Adalyn." Ať do něj hrom, jestli bude ze zdvořilosti lhát.

„Chyběl jsi mi," zamumlala, jako by jeho matka někam zmizela, a v plesovém sále panství North Shore zůstali jen oni dva. „Musíme si zajít na večeři a pořádně si popovídat."

„To je výborný nápad," pípla jeho matka a poplácala Adalyn po paži. „Taky se nám po tobě stýskalo. Na příští týden jsem plánovala večírek s večeří. Pozvu tebe i tvoje rodiče. Hned zítra zavolám tvojí matce a oficiálně je pozvu."

Ten rozhovor vypadal neškodně, ale něco na něm připadalo Graysonovi… divné. Příliš žoviální. Uhlazené. A falešné.

„Hraješ si na dohazovačku, máti?" zeptal se znuděně. Nudu ovšem necítil, cítil kakofonii odporu a vzteku, které se v něm převalovaly jako toxický mrak. „Nemyslíš, že je to trochu pod tvou úroveň?"

„Rozhodně ne, když přelétáš od jedné ke druhé a chováš se jako mužská děvka," odsekla.

Ne, tato slova od ní neslyšel poprvé. Mužská děvka. Plejboj. Trapný a zahanbující syn. A zase pocítil nevýhodu své příliš tenké kůže, protože ho ta urážka píchla jako ulpělé lepkavé a pichlavé kuličky lopuchu, které si nosil ze svých výprav do luk na vlasech i na šatech u babičky na farmě. Tehdy si je odtrhával, ale vždycky

se mu nějaký jejich osten zapíchl do prstu. Ty ho pak svědily a bolely ještě další den. Teď, když se jeho bývalá přítelkyně stala svědkem matčina pohrdání, začala z těch drobných starých ranek vytékat krev.

Pousmál se a uklonil se až do pasu. „Díky, máti. Ale teď mi už konečně pověz, co si o mně doopravdy myslíš. Neměla bys své pocity a názory v sobě tak dusit."

Jeho matka si odfrkla a mávla rukou a obrátila se k Adalyn, která ho sledovala zářícíma očima. V té záři se ale skrývaly problémy. Pro něj.

„Je ti třicet a je načase, abys nechal dětinského chování. Budoucí generální ředitel Chandler International vedle sebe potřebuje ženu, která ho bude podporovat. Rada do této pozice nepřijme muže, jehož jméno se každou chvíli objevuje v bulváru ve spojení se všelijakými špinavými historkami."

Ztuhl. „V tom případě je zřejmě dobře, že nemám v nejmenším úmyslu stát se generálním ředitelem Chandler International. To znamená, že rada si s mým milostným životem nemusí dělat starosti. A teď mě omluvte. Zahlédl jsem pár lidí, se kterými chci mluvit." Sklonil hlavu a lehce políbil matku na tvář. „Máti. Adalyn," uklonil se znovu.

Aniž by vyčkal na další proslov o své hrubosti, obrátil se na patě a odcházel. Smyčka, která se mu při jejich rozhovoru utahovala kolem krku jako oprátka, se začala s každým krokem zvolna uvolňovat.

Měl to tušit. Jeho matka nedělala žádné tajnosti s tím, jak moc si přeje, aby se konečně oženil, a její tlak se zvýšil zejména v posledním půlroce. Od chvíle, kdy Jason zemřel.

Myšlenka na bratra ho zasáhla přímo do srdce. Cítil příliv žhavé bolesti, která se od jeho smrti nezmenšila. Jason byl o třináct let starší než on a Grayson si taky byl dobře vědom toho, že byl favoritem jeho rodičů. Nebyli si kvůli věkovému rozdílu nijak zvlášť blízcí, ale Grayson svého staršího bratra miloval a vážil si ho.

Tragická vteřina, kdy mu praskla mozková výduť, byla krutě nečekaná.

Grayson neměl mnoho času na truchlení, protože jeho rodiče ho prakticky okamžitě začali nutit, aby odešel z firmy, kterou založil a vedl, a vrátil se do rodinné společnosti. Chandlerovi patřili mezi americkou aristokracii, a když teď byl jejich korunní princ po smrti, bylo nutné, aby na jeho místo nastoupil druhorozený syn. To znamenalo vstup do Chandler International a také, alespoň podle matky, svazek se ženou z úctyhodné rodiny.

Tíseň, která pozvolna ustupovala, se znovu vrátila a Grayson si trochu povolil kravatu. Panebože. Už jen pouhá představa, že by ho měl jeho otec pod palcem, že by se Darylu Chandlerovi a radě plné mužů stejných, jako je on, měl zodpovídat… Nebo že by měl přijít o svou nezávislost… Že by musel žít podle svazujících pravidel, která patřila k tomu, když je člověk Chandler, člen jedné z nejstarších a nejbohatších rodin v Chicagu…

Už se zase skoro dusil.

Zatraceně, zaklel v duchu a věděl, že nutně musí na vzduch.

Rychle prošel plesovým sálem a nezastavil se, dokud z té naleštěné jeskyně plné chicagských boháčů nevyšel ven. To všechno měli být jeho přátelé, jeho pracovní kontakty. Lidé jeho druhu.

A on chtěl jen jediné: utéct jim.

Jim všem.

DRUHÁ KAPITOLA

Nadia Jordanová snad nikam nepatřila tak málo, jako do prostředí nádherného panského domu North Shore, který by spíš zapadl do francouzské krajiny. Člen ochranky, který ji kontroloval, by s ní bezpochyby souhlasil. Podezíravým zrakem si měřil její tmavohnědé vlasy, které bezpochyby vypadaly, jako by si je česala prsty, protože tomu tak bylo, odřenou koženou bundu, vybledlé džínsy a tenisky. Na její obranu by mohla uvést, že je sobotní večer a ona jela domů ze zápasu baseballu, kde hrál její bratr. Cestou dostala naléhavý vzkaz od svého nadřízeného, a proto přijela.

Jako starší sestra a opatrovnice dospívajícího kluka považovala za *kritickou situaci* něco mezi nemocnicí, záchvatem astmatu a zlomenou nohou. Ale očividně ona a její šéf, viceprezident transakčního týmu u Kay-Cee, měli velmi odlišnou představu o tom, co to znamená krize. Ta jeho zahrnovala ples pro smetánku, bílou košili ke smokingu a rozlitý krevetový koktejl.

Když od něj ten telefonát obdržela, chtěla ho upozornit, že už je po pracovní době. Klidně by mohl mít po zbytek večera prostě zapnuté sako. Přistěhovala se ale z Tatumvillu v Georgii a ano, to městečko je přesně tak malé, jak to zní, a tak měla velké štěstí, že získala práci v Chicagu jako sekretářka v jedné z nejvíc sexy IT firmě v zemi. Nemohla si dovolit odmítat přemrštěné požadavky svého šéfa, když má bratra, který se na nové škole zapojil snad do všech mimoškolních aktivit

a když účty za jeho vzdělání chodí se železnou pravidelností.

Nikdy nesnila o tom, že bude sekretářkou. Chtěla být zdravotní sestra nebo ošetřovatelka. Nemohla ale odejít na školu a nechat bratra doma ženě, která mateřskými pudy zrovna neoplývala. Nadia se o Ezru starala od chvíle, kdy se s ním jejich matka vrátila z porodnice; tehdy Nadie bylo sedm let. Obětovala se, aby měl stabilní domov a šanci na úspěšnou budoucnost, nevnímala to ale nikdy jako nic obtížného. Udělala by cokoli, aby mu dopřála příležitosti, které jí byly upřeny. To vysvětlovalo, proč teď stála ve foyeru rozlehlého panství s pytlem na oblečení v ruce a čekala, až jí horlivý člen ochranky umožní vstoupit.

„Madam, nemám vaše jméno na seznamu hostů," informoval ji, když si znovu prohlédl monitor tabletu, který držel v ruce.

Musela bojovat sama se sebou, aby neobrátila oči ke stropu. *No nekecej, šerloku.* Ona patřila do světa, kde bylo na podlahách linoleum a na stěnách sádrokarton. Rozhodně neobývala nic, co by se podobalo tomuhle alternativnímu vesmíru s mramorovou dlažbou se zlacením a s obrovskými křišťálovými lustry.

„Já vím. Mezi hosty je ale pan Terrance Webber. Jsem jeho sekretářka. Požádal mě, abych mu něco přinesla," vysvětlila Nadia a zvedla pytel s košilí. „Ujistil mě, že nechá u ochranky zprávu."

„Moment, prosím."

„Jistě." Vynutila úsměv, i když nejvíc ze všeho chtěla lamentovat nad skutečností, že touhle dobou už mohla být schoulená na pohovce ve svém obýváku a sledovat nějaký béčkový horor.

Člen ochranky pronesl pár slov do mikrofonu a ona se snažila příliš očividně nezírat na všechnu tu opulenci kolem sebe. Zlacené schodiště, které by mohlo být ozdobou kdekterého hollywoodského finále, se vypínalo do prvního poschodí. Na stěnách visely obrazy,

které vypadaly velmi staře a draze, a u protější stěny stál obří krb, v němž hučel oheň.

Takhle tedy žije to pověstné jedno procento. Nadia potřásla hlavou. To je prozření. A taky je to k vzteku.

Člen ochranky nakonec ukončil svůj rozhovor a podíval se na ni. „Pan Webber je momentálně v pánské odpočívárně ve východním křídle. Máte tam za ním jít." Obrátil se pokynul k chodbě, která se vinula napravo. „Když půjdete touto chodbou až nakonec, znovu zahnete vpravo. Pánská odpočívárna je za posledními dveřmi vlevo."

„Děkuju." Pocítila úlevu a rychle se vydala směrem, který jí označil. Chtěla mít tuhle nepříjemnou povinnost co nejdřív za sebou, aby se mohla vrátit do skutečného života. A taky se chtěla najíst, aby jí přestalo kručet v břiše. I když… možná to nebyl hlad. Spíš starý známý pocit nervozity a úzkosti z toho, že nikam nepatří, že je úplně bezcenná. S tímto pocitem musela v Tatumvillu bojovat hodně často, ale v Chicagu ji už tolik netrápil. V Tatumvillu měla pověst dcery místní Jezabel, která navíc pila jako duha, takže si ji lidé většinou rychle zařadili do kolonky *k ničemu*. Tady by nebylo těžké tomu destruktivnímu pocitu opět propadnout, kdyby si ovšem Nadia poté, co s Ezrou odjeli z rodného města a začali znovu v Chicagu, neslíbila, že už nikdy nikomu a ničemu nedovolí, aby ho v ní zase vyvolal.

Hudba zeslábla; už ji skoro neslyšela. Šla dál a dál chodbou, když tu jí zabzučel v kapse kalhot telefon. Zastavila se a podíval se na displej. Vzápětí protáhla tvář.

Terrance Webber: Kde jsi, Nadio? Potřebuju tu košili okamžitě. Za chvíli se bude podávat večeře.

Zhluboka se nadechla, na pár vteřin zadržela dech, pak zvolna vydechla. Věděla, že šéfovi prostě odseknout nemůže.

Nadia: Zrovna jsem přijela. Budu v odpočívárně za minutku.

Odepsala a znovu vykročila, telefon si v chůzi cpala do zadní kapsy. Čím dřív to bude vyřízeno, tím lé-

„Au!“ vykřikla. Skoro si vyrazila dech, jak vrazila do stěny, která vyrašila uprostřed chodby. Zavrávorala o krok zpět a pytel s košilí jí vypadl z ruky. Za předloktí ji uchopily silné ruce a zachytily ji, než mohla následovat košili pana Webbera k zemi. „Děkuju. Omlouvám se za… tohle…“

Slova jí vyschla na jazyku, když se setkala s jedinečným pohledem svého zachránce. Jmenuje se to heterochromie, vyhledala si to na googlu brzy poté, co začala pracovat v KayCee. Jedno oko jasně modré, druhé zelené. Překvapující a krásné. Takové oči měl jediný muž, kterého znala.

Grayson Chandler, prezident firmy a její zaměstnavatel. Muž, po kterém už přes rok tajně toužila a snila o něm.

Bože. Takhle krutý snad být nemůžeš.

Když ale Grayson naklonil hlavu na bok, prohlédl si její tvář, pak sjel po celém jejím těle a zase zpět, musela si přiznat, že Bůh asi v sobě nějakou tu poťouchlou zlomyslnost mít bude. Proč by ji jinak svedl tváří v tvář s tímto nádherným mužem právě ve chvíli, kdy vypadá jako něco, co přitáhla domů kočka?

Grayson se sehnul a zvedl ze země zapomenutý pytel s košilí. Postavil se a s lehce pobaveným úsměvem jí ho podal. Páni… ta ústa. Plná a smyslná s hlubokým vykrojením uprostřed horního rtu. Svědily ji prsty, jak se toho místa toužila dotknout, okusit jeho měkkost. Zachvěla se a podle toho, jak náhle přimhouřil oči, si toho zřejmě všiml.

„Už jsem slyšel o Popelce, která přišla pozdě na ples v nádherných šatech. Neslyšel jsem ale, že by si je s sebou nesla v ochranném obalu.“ Vyklenul obočí. „Asi byste potřebovala upgrade v oddělení kouzelných kmotřiček.“

„No… Popelka vyžadovala vysoké náklady na údržbu,“ zamumlala a tiskla pytel s košilí v ruce.

Grayson se hlasitě zasmál a podle toho, jak se mu mírně rozšířily ty jeho modré a zelené zorničky překvapením, to vypadalo, že ho její vtip trochu vyvedl z míry.

„A vy nevyžadujete vysoké náklady na údržbu?“ zeptal se a zastrčil si ruce do kapes. Ten pohyb mu rozevřel černé sako a odhalil čistou bílou košili na širokém hrudníku a plochém břichu. Pocítila náhlé teplo a taky touhu přikrýt to místo svou dlaní. „To byste každopádně byla první,“ dodal s jistým nádechem trpkosti. Než mohla na tu významnou poznámku odpovědět, pokračoval. „Nikdy jsem ještě nepotkal anti-Popelku. Musím přiznat, že jste vzbudila moji zvědavost. Až se obléknete, dovolíte mi, abych vás doprovodil do plesového sálu?“

Pocítila smrtelné rozpaky, ale rozhodla se, že to na sobě v žádném případě nedá znát. Sevřela košili pana Webbera ještě pevněji a zvedla hlavu. „Přišla jsem sem jen doručit svému nadřízenému čistou košili. On je tady host. Já ne.“

Zamračil se. „Je sobota. Nemáte po pracovní době?“

Pokrčila rameny. „Technicky vzato ano. Ale když šéf zavolá…“

„Dostanete ten přesčas zaplacený?“ zatlačil na ni.

Mlčela, protože odpověď znali oba. A soudě podle toho, jak mu potemněl zrak, vůbec se mu to nelíbilo. Cítila, jak jí po páteři přeběhly prsty lehkého vzrušení.

„Jak se jmenuje váš nadřízený?“ zeptal se.

Ne, *poručil*. Ten tvrdý tón nepřipouštěl odmítnutí. A znovu pocítila ten zvláštní příliv vzrušení, který jí vztyčil bradavky a způsobil, že pocítila žhavou vlhkost mezi stehny. Neměla ráda autoritativní muže. Ne po tom, co zažila v dětství, a po všech těch věcech, jichž byla svědkem mezi svojí matkou a jejími *přáteli*. V mnoha ohledech jí Grayson ty muže připomínal. Byli bohatí. Pohlední. Pilíře komunity. Úctyhodní a nedotknutelní. Až na ta uspěchaná a udýchaná